

26/09/2017

לאמא – פרידה

לא היינו אף פעם בסיטואציה דומה,
ולא חוינו מאמא את הפרידה.
להמון אנשים זה כבר קרה,
אבל לנו זו פעם ראשונה.
איך נפרדים ואיך מסכמים,
תקופה של תשעים ואחת שנים.
בחלקם הגדול היינו שותפים.
מאחר וילדת אותנו כשהייתם צעירים,

סקירה קצרה על תקופה ארוכה.
הגעתם לקבוץ משפחה צעירה- מבחירה.
עם רצון ברזל ועם שלשה ילדים,
להוכיח לכולם שאתם חלוצים.
השתלבתם מהר בקיבוץ ובחברה,
הכל מתועד בארכיון הקבוצה.
היו לך שנים יפות ושנים קשות
שנים של בריאות טובה עם הרבה לידות
שנים שגופך נכנע וסבלת קשות.
אבל לו היית מקבלת שוב בחירה,
היית עושה אותו דבר מהתחלה.

לגדל שבעה זו משימה לא פשוטה,
בחינוך השיתופי וברוח התקופה.
תמיד היה לך חשוב מה אומרים,
והילדים שלך יהיו הכי מחונכים
נראה שהיית אמא ממש לוליינית,
ביום עבדת עם תרנגולות כלולנית,
בערבים מטפלת בילדים,
אופה עוגות ובודקת את השיעורים.
לא פעם התבלבלו היוצרות
בין הצעקות בבית לקרקור התרנגולות.

אז הרעיון המרכזי של פרידה אחרונה,
הוא לומר לך דברי תודה.
גידלתם אותנו שישה בנים ובת יחידה
למרות שתוכנית החלוקה היתה קצת שונה.
השקעת בנו כל מאמץ וכל נשימה
תוך ויתור על מימוש עצמי ורווחה.
היום כהורים בעצמנו לילדים,

אנחנו קצת יותר מבינים ומעריכים.
בבית , כל אפייה היתה תעשייה ,
לא פשוט לספק את השביעייה.
והתנאים לא היו ממש קלים,
חלקינו עוד נולדו בתקופת הפתיליה וטרם מקררים.
ובשבתות חורפיות כשהשמש זרחה,
טיול משפחתי עם טרקטור ועגלה,
בשדות הקיבוץ ובמפל נהריים.
אז סיבוב כזה לקח לפחות שעתיים.
ובשבתות , במאפיית הקיבוץ, תעשיית עוגיות,
שיספיק אולי למספר שבועות.
בבית היית אמא קשוחה,
עם משמעת ברזל , אבל המון אהבה.
גם כשגדלנו עדיין הולכים מכות ורבים,
את צועקת ואנחנו צוחקים.
לקחתם כהורים תפקיד מרכזי,
ולא השארתם הכל לחינוך הקיבוצי.
חלק מהתודה שאנחנו לך חבים,
היא שזכית להמון נכדים ונינים,
רובם כאן היום נמצאים ומכבדים,
והחסרים שולחים אהבה ממרחקים.
כעת תפגשי שוב עם אבא במרומים,
הפעם תשתדלו לעשות חיים,
אין יותר משימות ואין תורנויות,
רק שניכם לבד עם חוויות.

בניך שמודים לך ונפרדים,
ושתזכי למנוחת עולמים.